

[Statsministeren.]

til at hindre gennemførelsen af konkrete bevillinger.

Det er et hensyn, som jeg tror hr. Ninn-Hansen i øvrigt har megen sympati for. Finder vi ikke en udvej for at sikre dette hensyn ved tildelingen af kunststøtte, ja, så risikerer vi, at litteraturen, malerkunsten, filmproduktionen bliver minister- eller statsstyret.

Men synspunktet rækker langt videre. Risikerer vi ikke, at radio og fjernsyn kan udsættes for, skal vi sige en mild politisk pression, hvis de skulle underlægges en sådan regel? Eller hvad med pressen? Spørgsmålet om øget støtte til pressen er jo særdeles aktuelt. Skal vi ikke være på vagt over for at give pressens minister mulighed for at gribe ind i anvendelsen af de midler, vi måtte afsætte til det?

Jeg kunne trække en lang række andre områder frem, hvor det hensyn gør sig gældende. Men jeg tror ikke, det er nødvendigt at forlænge listen. Jeg tror i og for sig, at vi alle sammen er klar over, at det ikke er skinproblemer, men at det drejer sig om værdier, som vi ønsker at værne.

Det er de to hensyn, vi skal søge at afbalancere mod hinanden, hensynet til at sikre, at der ikke gives bevillinger, som vi finder åbenbart urimelige, og hensynet til at undgå politisk eller statslig tvang over for de mennesker eller institutioner, som søger bevillingerne.

Jeg mener som sagt, at vi hidtil i det store og hele har holdt denne balance, men jeg vil ikke udelukke, at vi på grundlag af de erfaringer, der er gjort, kan finde frem til bedre metoder på en række områder.

Jeg mener ikke, at den vej, der er peget på i forespørgslen og af hr. Ninn-Hansen, afvejer de to hensyn, jeg lige har omtalt, på den rigtige måde, men fra regeringens side vil vi gerne medvirke til at undersøge, til at overveje, hvad der kan gøres for at skabe bedre garantier på disse områder.

Lysholt Hansen (S):

Efter sin ordlyd er målet med forespørgslen ganske klart. Derimod synes jeg ikke, at motiveringen er lige så klar og gennemtænkt.

Motiveringen er jo bevillingerne til Solvognen og Jesusfilmen, og de kan slet ikke

dække, synes jeg, forespørgslens indhold. Her har folketingsmand Ninn-Hansen glemt at tale forud både med juristen Ninn-Hansen og med den tidligere finansminister Ninn-Hansen. Det er at gøre alt for megen stads ud af såvel Solvognsfolkene som af Jens Jørgen Thorsen.

Når man betænker, hvorledes både kunststøtte og filmlov blev til, kan det ikke være forespørgerens ønske, hvad forespørgslens indhold vil betyde: at folketinget eller den til enhver tid siddende minister skal bestemme, hvilke kunstnere der skal have støtte. Det vil sige bestemme, hvad det er acceptabelt at en forfatter skriver. Det vil sige bestemme, hvad det er acceptabelt at en maler finder på at male, eller bestemme, hvad det er acceptabelt at en filmfotograf finder på at optage. Det var jo bl. a. hr. Ninn-Hansens parti, der fik sin vilje, da vi lavede disse kunststøttelove. Denne vilje var, at der ikke måtte være skygge af chance for partier, religiøse retninger eller andre offentlige institutioner for at dirigere, påvirke eller bestemme over kunsten.

Denne opfattelse deler og delte vi i socialdemokratiet, men nu er det pludselig anderledes, fordi der vokser et par vildskud frem på en ellers smuk rose, nemlig den, der hedder dansk kunststøttelovgivning. Nu vil hr. Ninn-Hansen og hans parti pludselig have kontrol og sikkerhed i alle ender og kanter mod, at vildskud vokser frem. Jeg tror ikke, at en sådan sikkerhed kan skabes, for så må vi have disse love til løbende behandling.

Derimod bør planten naturligvis ligesom rosen beskæres for vildskud, når de kommer så hurtigt efter hinanden, således at stammen stadig kan holde sig frisk og livskraftig. Det vil sige, at vi fra tid til anden, fordi samfundsforholdene og dermed folks indstilling er underkastet stadig forandring, nødvendigvis må foretage ændringer af hele vor kunststøtte. Men det betyder ikke, at vi skal bortskære dens bærende frihedsidé, tværtimod. Vi skal blot huske, at selve ordet frihed til skiftende tider har skiftende valører. For få år siden ville man således have betragtet en partidannelse med navnet kristeligt folkeparti som helt i strid med vore hidtidige begreber om, hvad man kunne tillade sig på den politiske front.

Af en kronik i Aktuelt forleden dag ser